

Thất Tâm

Contents

Thất Tâm	1
1. Chương 1: Ngốc Tử	1

Thất Tâm

Giới thiệu

Editor: Hoài Bằng Thể loại: cổ trang, 1×1, nguy huynh đệ, lãnh khốc trang chủ công x lương thiện nô thụ, ngược luyến t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tam>

1. Chương 1: Ngốc Tử

Ngốc Tử

Mạc Lan mang nón, khiêng cái cuốc vôi vàng trở về nhà, trong ngực mang theo điểm tâm vẫn thoang thoảng mùi thơm, còn nóng hừng hực, muốn mang về cho người kia vui vẻ.

Đáng tiếc trời không theo ý nguyện của người, Mạc Lan một chân còn chưa bước vào sân, đại tẩu nhà bên đã chạy lại, cười ha ha gọi hân.

“A Lan, đã về rồi.”

“Ai, Trương đại tẩu.” Mạc Lan bất đắc dĩ dừng bước lại chào nàng một tiếng.

“Nhìn người miễn cưỡng vậy, là không muốn gặp đại tẩu sao?” Trương đại tẩu che miệng hài hước nói.

“Sao...có thể...” Mạc Lan vội xua tay, khuôn mặt xấu hổ biến thành quả hồng.

Trương đại tẩu ha ha cười vài tiếng, mới thu liễm lại, bắt đầu hỏi chính sự, “A Lan, người cũng không còn nhỏ, nhìn trúng cô nương nào chưa?”

“Này...Thật không có.” Mạc Lan mặt càng đỏ hơn, có chút tự giấu nói: “Huống hồ gia cảnh của ta, có cô nương nào nguyện ý gả đến?”

Trương đại tẩu vừa nghe liền cho rằng hắn không phải không có ý tứ, lập tức bật người thành bà mai, “A Lan, ta cũng không quanh co lòng vòng, muội muội của ta a, lần trước đến thăm ta, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn trúng người, nếu không ta cũng không giúp nàng làm mối đâu. Người cũng đã gặp rồi, bộ dạng cũng coi như xinh xắn, thôn chúng ta bao nhiêu người hướng nào cầu thân, đều đã bị cự tuyệt.”

Mạc Lan hồi tưởng một chút, chỉ nhớ mang máng Trương đại tẩu có một nàng muội muội, khá sôi nổi và đáng yêu.

“Có thể... Đại tẩu người cũng biết, ca ca ta hắn...” Mạc Lan nói một nửa, thở dài hạ tầm mắt xuống.

“Ai, chuyện này trong nhà ta cũng nói, cha mẹ ta vốn là không đồng ý, người không thấy được muội muội ta bao nhiêu kiên quyết, bảo không phải người thì không lấy chồng...” Trương đại tẩu nói có chút bất đắc dĩ, coi tướng mạo muội muội kia, vốn tưởng rằng có thể gả vào một nhà giàu có, không ngờ muội muội lại thương tên tiểu tử nghèo kiết hủ lậu này, thật sự là...

Ai, quên đi, Mạc Lan phẩm hạnh lương thiện, em gái gả đến đây cũng sẽ không bị giày vò. Huống chi đến nơi này, coi như cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Trương đại tẩu định tâm, lại nói tiếp: “A Lan người xem, người ra đồng đến hoàng hôn vẫn chưa trở về, nếu muội muội ta gả lại đây, có thể quán xuyến việc trong nhà nha.”

Mạc Lan nhớ đến ca ca gốc Mạc Danh trong nhà, có chút dao động.

“Này...để ta suy nghĩ một chút.”

“Được.” Trương đại tẩu cũng là hào phóng.

Mạc Lan tạ ơn, liền đi vào sân mở cửa vào nhà.

Mạc Lan buông cái cuốc, cởi bỏ nón, liền thấy một người một cẩu chạy đến.

“Lan, Lan.” Giọng nói lấp bắp không rõ kêu lên, như là sợ Mạc Lan lại rời đi, liền đem người ôm cả vào lòng.

“Ca ca...” Mạc Lan bất đắc dĩ nói, nhưng cũng không đẩy y ra.

“Lan, Lan.” Mạc Danh dường như chỉ biết hai chữ này, không ngừng lặp lại.

Mạc Lan cố sức rút hai tay ra khỏi cái ôm của Mạc Danh, lòng có chút chua xót nói, “Ngoan, không phải đệ đã trở lại rồi sao.”

Mạc Danh lại ô ô tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng chỉ hung hăng đem mặt vùi vào ***g ngực gầy gò của Mạc Lan.

“Tốt lắm tốt lắm.” Mạc Lan vỗ lưng Mạc Danh như đang dỗ dành hài tử.

Yên lòng được một lúc, Mạc Danh buông lỏng tay, than thở một chữ, “Thơm.”

Mạc Lan bật cười, “Ngửi được mùi hương? Vừa rồi không phải vì cái này mới ôm chặt đệ đi?”

Điểm tâm đặt ở trong lòng cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời, Mạc Danh mắt dõi theo giấy bọc dầu được chậm rãi mở ra.

“Mứt táo huỳnh thích ăn nhất.”

Lời Mạc Lan còn chưa nói xong, Mạc Danh lợi dụng khí thế sét đánh không kịp, giơ tay đem bao giấy dầu đoạt mất, bốc một nắm mứt táo cao to bỏ vào trong miệng.

Mạc Lan kinh hãi, nhanh chóng bắt lấy tay y muốn ngăn lại. Không ngờ sức lực của Mạc Danh quá kinh người, nhẹ nhàng tránh ra liền khiến Mạc Lan ngã trên mặt đất. Bất quá lần này, Mạc Danh dừng động tác lại, nhanh chóng nhìn thương thế của Mạc Lan, hoảng sợ như nhi đồng vừa làm chuyện gì sai trái.

“Đệ không sao, không có việc gì, huỳnh ăn từ từ thôi.” Mạc Lan nhanh chóng an ủi y, cầm một khối mứt táo đặt bên miệng y. “Như vậy từng khối từng khối ăn, sẽ không bị nghẹn.”

Mạc Danh lập tức thuận theo, chậm rãi ăn điểm tâm.

Mạc Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng lên sửa sang quần áo một chút, kéo lấy Mạc Danh đến bên giường ngồi xuống, nói: “Huỳnh cứ ngồi đây ăn, đệ đi nấu cơm.”

Mạc Danh cái miệng nhỏ cứ mân mê theo mứt táo cao, có chút đáng thương gật gật đầu.

Cơm trong nồi hấp, Mạc Lan thành thạo dùng thìa trộn cơm, đẩy lòng một mảnh chua xót.

Người này bộ dáng hiện tại, hằng ngày không biết gì mà trải qua... Nhớ ngày xưa y uy phong, cả sơn trang đều dựa vào hơi thở y mà sinh sống. Hiện nay lại điên điên khùng khùng, tâm trí như hài đồng hai ba tuổi... Nếu là có người theo hồ trợ chiếu cố...

Mạc Lan thở dài một hơi, do dự.

Đồ ăn lên bàn, Mạc Danh lại như gió lốc ngẫu nhiên ăn, Mạc Lan chỉ cười khẽ nhìn theo chén y mà gấp rau, dường như nhìn người nọ ăn như hổ đói, chính mình cũng cảm thấy no đủ.

“Ca ca.”

Mạc Lan hô một tiếng, Mạc Danh liền bật người dừng lại nhìn hấn.

“Huynh nói...Nếu đệ cưới vợ.” Mạc Lan chậm rãi từng từ, “Như vậy đệ xuất ngôn làm việc cũng sẽ có người chiếu cố huynh, được không?”

Mạc Danh chỉ là trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

Mạc Lan cười khỏ, cả mình cũng choáng váng rồi sao?

Ban đêm, Mạc Danh ôm chặt gối đầu ngáp lần thứ mười thì Mạc Lan mới buông rỏ tre mới đan một nửa trong tay, tắt đèn dỗ Mạc Danh ngủ.

Mạc Danh ngày thường rất to lớn, giường lại ngắn chừng đó, y cuộn tròn thân mình quanh Mạc Lan, cũng như đem cả người hấn ôm trọn vào lòng.

Mạc Lan lắng nghe hơi thở người bên cạnh dần dần trở nên thông thả mà vững vàng, trong lòng cũng khẽ mềm mại ấm áp theo.

Hai người bọn họ cứ như vậy, không có tranh giành quyền lợi, không có phản bội báo thù, bình bình đạm đạm an ổn mà sống không phải tốt lắm sao? Chỉ cần qua mùa vụ này, là có thể mỗi ngày ở bên cạnh y. Huống chi chính mình... Nếu là cưới cô nương kia, không phải là hại người ta sao...

Như vậy là tốt lắm rồi, chỉ nguyện y có thể như chính cái tên mình đặt cho y, không cần nhớ đến tính danh, không cần nhớ lại chuyện xưa cũ...

Mạc Lan nhìn xuyên ra ngoài cửa sổ ngấm trăng, dùng đôi mắt miêu tả ngũ quan khí khái anh hùng của người nọ, chậm rãi, chậm rãi, đắm chìm trong đó.

“Xoạt, xoạt...” Bên cửa sổ vang lên thanh âm khiến Mạc Lan sợ tới mức mạnh mẽ ngồi dậy.

Mạc Danh nửa tỉnh nửa mê vắn vẹo, không hề giận mà ngâm nga vài tiếng. Mạc Lan nhanh chóng dùng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ dỗ một lát, đợi y lại chìm vào giấc ngủ, mới thật cẩn thận hướng bên cửa sổ đi đến.

Mạc Lan nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy một bóng người nho nhỏ ngồi xõm bên thân cây. Bóng người vừa thấy Mạc Lan, liền nhẹ chân chạy tới, nhỏ giọng kêu: “Mạc nhị ca.”

Mạc Lan lúc này mới lấy lại tinh thần. “Nàng là... muội muội Trương đại tẩu?”

“Suyt!” Bóng người lập tức tạo ra cử chỉ, mới trả lời, “Đúng, là ta.”

“Người sao lại ở chỗ này? Chờ một chút ta đi mở cửa.” Mạc Lan nói xong liền đi mở cửa, lại chậm chạp không thấy cô nương kia lại gần, đành phải tự mình đi qua.

Cô nương kia tránh mặt về phía sau thân cây, thấy Mạc Lan đi đến, liền ngoắc hấn đi qua.

“Cô nương, người đây là...” Mạc Lan có chút trách cứ, cô nương thanh thanh bạch bạch, hơn nửa đêm chạy đi tìm một người nam nhân... Nếu như bị phát hiện, người này lẽ nghi để ở đâu a.

“Mạc nhị ca, người gọi ta Tuệ Tuệ là được.” Tuệ Tuệ thật ra nhìn rất đoan chính, bất quá vừa nghĩ mình vừa gây chuyện, lại xấu hổ thốt ra lời: “Mạc nhị ca, ta hôm nay...Thật ra là vì hôn sự...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tam>